

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6181/06
03.07.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Марјановић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Регионалног центра Крагујевац, ради поништаја решења број 01-43102-1-00202/2006-3 од 28.09.2006. године, у правној ствари доприноса, у нејавној седници већа одржаној дана 03.07.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Филијале Чачак број 431-Зк/593С од 12. 06. 2006. године, којим му је као самосталном уметнику утврђено коначно задужење доприноса за социјално осигурање за период од 01. 01. 2005. до 31. 12. 2005. године, према основици доприноса за социјално осигурање ближе наведеној у диспозитиву тако да укупно утврђена обавеза за период од 01. 01. 2005. до 31. 12. 2005. године, износи 37.230,25 динара, при чему допринос за пензијско и инвалидско осигурање износи 23.879,46 динара, а за здравствено осигурање 13.350,79 динара, наложено да разлику између коначног задужења и утврђене аконтације плати у року од 15 дана од дана достављања решења на наведени рачун, уз напомену да се на износ утврђене обавезе који не буде плаћен у року од 15 дана плаћа камата по стопи једнакој есконтној стопи Централне емисионе банке увећаној за 15% поена, применом конфорне методе обрачуна, а уколико доспеле неизмирене обавезе не плати у прописаном року наплата ће се извршити принудним путем.

Поднетом тужбом тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом предвиђених разлога. Наводима тужбе као и претходно изјављеној жалби указује на повреде Закона о пореском поступку и пореској администрацији, у делу који се односи на начело законитости везано за примену Закона о обавезном социјалном осигурању и Закона о изменама и допунама Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, начело временског важења пореских прописа и начело омогућавања увида у чињенице, које су основ за доношење решења. Истиче да је обавеза доприноса морала бити утврђена у складу са прописима који су били на снази у време њеног настанка, те да је сходно томе одређивање обвезника доприноса за обавезно социјално осигурање за период од 01. 01. до 31. 07. 2005. године, искључиво било регулисано одредбама Закона о обавезном социјалном осигурању, где се основица осигурања по члану 25. за самосталне уметнике обрачунава по одбитку од стране исплатиоца прихода, а уплаћени износи евидентирају код Фонда за пензијско и инвалидско осигурање. Надаље истиче да је од 01. 08. 2005. закључно са 31. 12. 2005. године, сходно Закону о изменама и допунама Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и у складу са чланом 4. којим је измењен члан 25. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање основица доприноса за самосталне уметнике опорезиви приход на који се плаћа порез на доходак по закону који уређује порез на доходак грађана остварен у години за који се утврђују и плаћају доприноси. Са изнетог оспорава коначно утврђену обавезу за 2005. годину, налазећи да је порески орган могао искључиво решењем да утврди обавезу за период од 01. 08. до 31. 12. 2005. године, на основу Закона о изменама Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање који је ступио на снагу 26. 07. 2005. године и који нема ретроактивно дејство, те се не може примењивати од 01. 01. 2005. године. Са ових и осталих разлога изнетих у тужби, предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган у датом одговору на тужбу остао је у свему при наводима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списе предмета ове управно правне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Из списка предмета произлази да је на основу података добијених из Фонда за пензијско и инвалидско осигурање утврђено да опорезиви приход на уговорену накнаду за тужиоца износи 0,00 динара, као обрачун и плаћање доприноса на тај износ 0,00 динара. Полазећи од изнетог, а сходно одредбама члана 26. и 27. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, основица доприноса за период од 01. 01. 2005. до 31. 12. 2005. године, износи 37.230,25 динара, при чему допринос за пензијско и инвалидско осигурање износи 23.879,46 динара, а за здравствено осигурање 13.350,79 динара, наложено да разлику између коначног задужења и утврђене аконтације плати у року од 15 дана од дана достављања решења на наведени рачун, уз напомену да се на износ утврђене обавезе који не буде плаћен у року од 15 дана плаћа камата по стопи једнакој есконтној стопи Централне емисионе банке увећаној за 15% поена, применом конфорне методе обрачуна, а уколико доспеле неизмирене обавезе не плати у прописаном року наплата ће се извршити принудним путем.

36. и 37. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, основица доприноса закључно са 31. 07. 2005. године на који се плаћа допринос за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, обавезно здравствено осигурање је приход на које се плаћа порез, с тим да месечна основица доприноса не може бити нижа од најниже месечне основице доприноса, коју чини 40% просечне месечне зараде у републици исплаћене у претходном кварталу за који су објављени подаци републичког органа надлежног за послове статистике, а од 01. 08. 2005. године, основица доприноса је опорезиви приход на који се плаћа порез на доходак грађана по закону који уређује порез на доходак грађана, остварен у години за коју се утврђују и плаћају доприноси у складу са чланом 25. став 1. Закона, с тим да месечна основица доприноса не може бити нижа од најниже месечне основице доприноса коју чини 40% просечне месечне зараде у републици исплаћене у четвртном кварталу претходне године, према објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике, сходно члану 38. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање. Како је исказани износ опорезивог прихода на који се плаћа порез у конкретном случају 0,00 динара, нижи од најниже просечне основице за коначан обрачун доприноса, тужени орган је нашао да је правилно првостепени орган извршио обрачун коначне обавезе доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање и обавезно здравствено осигурање на најнижу прописану основицу у износу од 108.543,00 динара. Налазећи да је у спроведеном поступку тужиоцу дата могућност учествовања у поступку сходно одредбама Закона о пореском поступку и пореској администрацији, те да су неосновани жалбени наводи, другостепени орган је нашао да је првостепено решење, којим је тужиоцу утврђена обавеза плаћања доприноса за социјално осигурање, правилно и на закону засновано, те је жалбу одбио као неосновану.

Оцењујући законитост оспореног решења, Врховни суд Србије налази да тим решењем није повређен закон на штету тужиоца. Ово из разлога што је и према налажењу суда код чињенице да је тужилац за наведени период исказао остварени приход у пријави износа од 0,00 динара, правилно управни орган извршио обрачун коначне обавезе доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање и обавезно здравствено осигурање на најнижу прописану основицу у износу од 108.543,00 динара, која представља 40% просечне месечне зараде у републици исплаћене у претходном, односно четвртном кварталу претходне године према објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике, а сагласно одредбама члана 36. и 37. односно члана 38. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, те на тако утврђену основицу правилно извршио обрачун коначне обавезе доприноса за социјално осигурање тужиоцу. При томе су у образложењу оспореног решења оцењени сви наводи жалбе и за ту оцену дати довољни и јасни правни разлози, а како тужилац исте наводе понавља у тужби, то разлоге из образложења оспореног решења овај суд у свему прихвата као довољне и на закону засноване.

Суд је ценио навод тужбе да тужиоцу није дата могућност учествовања у поступку па налази да овај навод није основан, јер се у списима налази записник о саслушању тужиоца као странке од 18. 08. 2006. године, а чињеница да је првостепени орган тужиоца позвао поводом изјављене жалбе није од утицаја на другачију оцену имајући у виду начело јединствености управног поступка.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима («Службени лист СРЈ» број 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 03. 07. 2008. године, У. 6181/06

Записничар Председник већа-судија

Радојка Маринковић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ